

Znásobování bytostných článků Ježíše z Nazaretu

Znásobování fyzické organizace Krista Ježíše, tedy jeho fantomu, jeho zmrtvýchvstalého těla, charakterizuje R. Steiner následujícím způsobem: „To znamená, že to, co vstalo z hrobu, si musíme představit jako rostoucí v počtu a rozmnožující se podobně, jako se dělí vaječná buňka, která je základem fyzické organizace. Tomu, kdo jasnovidným zrakem pozoruje vývoj, se tato skutečnost odvíjí tak, že... tělo, které zvítězilo nad smrtí, tělo Krista Ježíše, vstalo z hrobu a sděluje se každému, kdo si časem osvojil odpovídající vztah ke Kristu... Kdo... již jednou uznal nadsmyslové procesy, ten si tento nadsmyslový proces bude muset zprvu představit tak, že se to, co vstává z hrobu, sděluje těm lidem, kteří sama sebe k tomu uzpůsobili.“ (GA 131)

Opětovné vtělování vysoce vyvinutých éterných a astrálních těl

R. Steiner poukázal ještě na jiné druhy pomoci, které člověku prokazuje bytost Krista (GA 109/111). Ale dříve než napíšeme něco o znásobování éterného a astrálního těla, zvláště těch Ježíšových po zmrtvýchvstání, chceme krátce pouvažovat o opětovném vtělování vysoce vyvinutých éterných a astrálních těl.

Známější jsou popisy v GA 114, stejně jako v GA 123, avšak příliš známé asi nejsou ty v GA 109/111 a další, podle nichž bylo Zarathuštrovo zachované éterné tělo přičleněno k vlastnímu éternému tělu Mojžíše. Mojžíš musel být vsazen do košíku na vodě, aby mohly vzklíčit síly éterného těla *Zarathuštry*. Mohl pak jasnovidnou silou éterného těla číst v kronice Akaša, na čemž se také zakládají popisy biblické Geneze.

Zachované astrální tělo *Zarathuštry* bylo přičleněno k astrálnímu tělu zakladatele egyptské kultury *Hermu Trismegistovi*,

jak ho nazývali Rekové, neboli Thotovi, jehož staří Egypťané prožívali ve svých mystériích, protože „si uchovávali ještě mnoho ze svého atlantského způsobu jasnozření“ (GA 123). Přitom se tedy jedná o opětovné vtělení celého éterného těla a celého astrálního těla, nikoli však o opětovné vtělení Já (GA 109/111). Jak jsme si již přečetli výše, při svém opětovném vtělování si neustále neseme s sebou extrakt svého éterného a astrálního těla. Ve svém éterném a astrálním těle má téměř každý člověk tu část, která se uchovala ze starých časů, protože to, co lze ve spirituální ekonomii použít, je stále dál uchováváno.“ (GA 109/111) Pak se popisuje opětovné vtělení celého zachovaného astrálního těla, které si vytvořil *Mikuláš Kusánský*, v *Mikuláši Koperníkovi*, a vtělení éterného těla, které si vysoce rozvinul *Galilei*, v *Michailovi Lomonosovovi* (GA 109/111). Tím si můžeme vysvětlit jasnovidné schopnosti Lomonosova, které jsou všeobecně známé. Uchována byla také éterná těla sedmi nejvyšších zasvěcenců v sedmi starých atlantských věšebných centrech a později byla činná v sedmi svátých říších staré Indie, jejichž vznešené nauky pouze slabě doznívají ve Védách, Upanišadách atd. (GA 109/111).

Znásobení éterného těla Ježíše z Nazaretu

Aby se *éterné tělo mohlo znásobit*, je nutné, aby se vysoká duchovní bytost, tzv. avatárská bytost, vnořila do zvláštního éterného těla, které je utkáno z duchovního světa, a v tomto éterném těle působila během jednoho lidského života. R. Steiner tento proces podrobně popsal na příkladu starozákonního Šéma. „Podobně jako když zasejete zrnko semene do země, vyrostе z něj stéblo a v klasu pak naleznete znásobení zrnka, tak se Šémovo éterné tělo znásobilo v mnoha reprodukcích, které pak byly vetkány do všech těch, kteří náleželi k Šémovu kmeni. Tak to probíhá. Do vlastních éterných těl těch, kteří byli pravými Šémovými potomky, byl vetkán obraz éterného těla, které byl tehdy

zvláště připraven jako praobraz v Šémovi“ (tamtéž)

Éterné tělo Ježíše z Nazaretu, v němž působil a žil Kristus jako největší avatar (tamtéž), bylo tedy také *znásobeno* a dáno zejména lidem v 5. až 10. století, jimž bylo přisouzeno zvláštní poslání při šíření křesťanství. R. Steiner uvádí příklad starosaského autora eposu Heliand („Spasitel“). Pomocí obrazu znásobeného éterného těla Krista Ježíše, přivtěleného do éterného těla spisovatele, se autor básně Heliand stal jasnozřivým pro bytost Krista.

„Podobně [R. Steiner předtím popsal příklad apoštola Pavla] viděl tutor Heliandu* věčného, zmrtvýchvstalého Krista, který žije v duchovním světě od Golgoty a jenž pro něj byl důležitější než historický Kristus z Palestiny. Oděl ho do jiné podoby; neboť důležitá pro něj nebyla zevní podoba, ale duchovní Kristus. Jak mohl ten, kdo napsal Helianda, sdělovat tuto podobu z jasnozřivého pohledu? Protože do jeho éterného těla byl vetkán obraz éterného těla Ježíše z Nazaretu...“(GA 109/111)

Tento obraz éterného těla Krista Ježíše byl však vetkán také jiným lidem tehdejší doby. Text dále pokračuje takto: „Všichni ti, kdo vytvořili prazvory Spasitele na kříži, Marie s Ježíškem, které potom byly napodobovány, byli lidmi, kteří k těmto obrazovým zpodobněním události na Golgotě a k tomu, co s nimi souviselo, přišli tím, že jim byl do vlastního éterného těla vetkán obraz éterného těla Ježíše z Nazaretu. V těchto dobách vznikly typické obrazy, protože tito lidé byli jasnozřiví... Tak vznikly věci, které pak byly dále rozvíjeny tradicí“ (tamtéž).

V tradičním umění až do 16. století také přežívala zobrazení dvou chlapců Ježíšů, nátanského a šalomounského Ježíška.** Éterné tělo umožňuje obrazné vidění.

O Augustinovi R. Steiner říká: „Když si při sestupu k fyzickému bytí, kvůli opětovnému vtělení, chtěl vytvořit nové éterné tělo, dostal právě do svého éterného těla vetkáno jedno z opakování éterného Kristova těla. Proto mohl prameny svého učení o pravé formě křesťanské mystiky nalézt v sobě samém. Ale protože měl v sobě jen éterné tělo Krista, jeho Já podléhalo omylu a mohlo se

stát hříčkou vášní.

< Je mimochodem zajímavé, že autor Heliandu obrazně líčí myšlenku reinkarnace (verše 3625-3634): „Jericho... bylo nazváno podle Měsíce... - Ten ubývá nebo roste. Tak činí v tomto zdejším světě, v této střední zahradě, lidské děti, odcházejí a přicházejí, stárnou (frode), umírají, znovu mládnou, znovu se navracejí, rostou v muže, až dokud nejsou opět vyrváni“ (Podle vlastního překladu autora ze staro- saského textu Helianda. Na rozdíl od moderních překladů najdeme ještě nepokřivenou verzi u Moritze Heyneho z r. 1866. (pozn. aut.)

** viz k tomu knihu od Helly Krause-Zimmer: Dva Ježíšci ve výtvarném umění, Stuttgart 1977 (pozn. aut.)

Augustinus si rozvinul své Já, upadl však také do omylů a ve vztahu k učení Krista prošel všemi fázemi pochybností...“ (tamtéž)

Znásobené obrazy astrálního těla Ježíše z Nazaretu

Byly vytvořeny také znásobené obrazy *astrálního těla Ježíše z Nazaretu*

„Mnozí lidé v 11., 12., 13. či 14. století dostali při sestupu nejen samotné astrální tělo, ale během tvorby jejich astrálního těla při opé tovném vtělování se jim do tohoto astrálního těla vetknul *obraz astrál ního těla Ježíše z Nazaretu*. Tak tito lidé dokázali zvěstovat velké křes ťanské pravdy...“ (tamtéž). Jako příklady se uvádějí: *František z Assisi*, někteří františkáni a dominikáni nebo *Alžběta Duryňská*.

O *Tomáši Akvinském* bylo ve srovnání s Augustinem zdůrazněno: „Vezměme si nyní jiného velkého zástupce křesťanství: Tomáše Akvinského. Srovnáme-li ho s Augustinem, vidíme, že nepodléhal omylům jako on, a že od dětských let neznal pochyby ani nevíru, protože úsudek a přesvědčení měly v jeho astrálním těle své pevné místo a do jeho vlast ního astrálního těla bylo vetkáno i Kristovo astrální tělo...“ (tamtéž)

Znásobené obrazy Kristova Já

O *obrazech Kristova Já* mluví R. Steiner v souvislosti s některými německými mystiky:

„Když se Kristus vtělil v Ježíši z Nazaretu, v astrálním těle Ježíše z Nazaretu, do kterého se Kristova bytost odebrala, bylo dále vytvořeno něco jako otisk Já. Můžeme si snadno představit, že v okolních částech astrálního těla vzniklo něco jako obraz, otisk. Tento otisk Kristova Já vyvolal množství znásobení, která zůstala jako by uchována v duchovním světě. Jednotlivci dostali něco z něj vetkáno do svého vlastního Já, jakožto proroci nové doby, např. někteří z německých mystiků, kteří vnitřního Krista zvěstovali s takovou vroucností, protože se v nich ztělesnilo něco jako obraz Kristova Já, ovšem přirozeně obraz.“ (tamtéž)

R. Steiner dále ukazuje, jak se tyto vztahy mají utvářet v budoucnosti: „Teprve ti lidé, kteří se postupně připraví na plné pochopení Krista a z poznání spirituálních světů budou chápat, co je Kristus, jak se věky proměňuje a během vývoje Země se neustále znovu nalézá, ti postupně dozrají k tomu, aby tuto zkušenost Krista mohli mít v sobě i mohli přijmout, abych tak řekl, *vyčkávající obrazy Kristova Já*, které si rozuměj: Já] Kristus otiskem vytvořil v těle Ježíše.“

Kristus Pánem lidské karmy

Znásobilo se tedy nejen fyzické tělo Krista Ježíše a jeho fantom, jenž lihl k dispozici a pomáhal lidem, kteří si k němu dokázali vytvořit vztah (viz GA 131), ale zřejmě (podle vývojového stádia a poslání, které jim bylo na Zemi určeno) také obrazy Jeho éterného a astrálního těla, a zejména „*vyčkávající obrazy Kristova Já*“ pro budoucí lidstvo. Tím se pro individualitu, která se chce vtělit, odhalují další aspekty a další možnosti, jak řešit inkarnační a

karmické problémy, zvláště když se v budoucnu stává Kristus Pánem naší karmy.

R. Steiner mluví o významné události na konci 20. století* †: „Kristus se stane pánem karmy, takže jemu bude v budoucnu náležet posouzení toho, jaké je naše karmické konto, jak se v životě mají k sobě naše ,má dáti a dal.

Co znamená, že se Kristus stane Pánem lidské karmy? To znamená, že pořádání karmických záležitostí se bude v budoucnu dít skrze Křísla..., který bude mít v budoucnosti soudcovský úřad pro inkarnace, které budou následovat v lidském vývoji, aby vnesl řád do tohoto karmického konta člověka, to je Kristus! Karmické vyrovnání má u každého člověka probíhat tak, aby se vyrovnání co nejlepším možným způsobem včlenilo do celkových záležitostí světa...“ (GA 131)

Max Hoffmeister

† * Mohli bychom si vzpomenout na výpovědi Moodyho respondentů o světelné postavě, které většinou dávali jméno Kristus. Tato světelná postava jim s vysvětlením ukázala zpětný pohled na život a poslala je pak zpátky do pozemského života. (Moody I, dále Moodyho příspěvky o světelné postavě v „Das Goetheanum“ 1977, č. 20, 36 a 37; 1978, č. 1.)